ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. U.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV-51942-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 11 A 116/2017 – 39,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 11 A 116/2017 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a usnesení městského soudu

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 5. 12. 2016, č. j. OAM-2003-54/ZR-2011, zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a současně udělilo výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila a zamítla žalobcovo odvolání. Proti rozhodnutí žalované podal žalobce u Městského soudu v Praze dne 9. 6. 2017 žalobu.

V ní žalobcova zástupkyně uvedla, že zdůvodnění podá po prostudování spisového materiálu a konzultaci se žalobcem. Žalobce také požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

[3] Dne 16. 6. 2017 zaslal městský soud žalobci poučení o složení senátu, o možnosti namítat podjatost soudců a o možnosti rozhodnout ve věci samé bez nařízení jednání. Téhož dne také žalobce vyzval k úhradě soudního poplatku za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku.

[4] Přípisem ze dne 29. 6. 2017 žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků. Městský soud následně žalobce vyzval k prokázání jeho majetkových poměrů; na tuto výzvu žalobce reagoval dne 25. 7. 2017. Usnesením ze dne 1. 8. 2017, č. j. 11 A 116/2017 – 22, které nabylo právní moci dne 2. 8. 2017, městský soud žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků.

[5] Usnesením ze dne 31. 8. 2017, č. j. 11 A 116/2017 – 31, zamítl soud návrh na přiznání odkladného účinku žaloby.

[6] V záhlaví popsaným usnesením pak městský soud žalobu odmítl a rozhodl o nákladech řízení a vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 6. 2017. Žaloba proti tomuto rozhodnutí doručená dne 9. 6. 2017 neobsahovala žádné žalobní body; soud se proto zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonné podmínky, aby se jí mohl zabývat. Soud odkázal na judikaturu, ze které vyplývá, že žaloba musí alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu.

[7] Soud dále odkázal na judikaturu týkající se splnění podmínek řízení v případě podání žaloby bez žalobních bodů (rozsudek ze dne 18. 2. 2010, č. j. 2 As 71/2009 – 78). Konstatoval, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba neobsahuje žádný bod, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to jedině ve lhůtě pro podání žaloby. Po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Soud není povinen v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

[8] Městský soud konstatoval, že podaná žaloba byla blanketní (neobsahovala žádný žalobní bod, a to ani v nejhrubších rysech). V projednávané věci uplynula lhůta pro podání

žaloby (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) dne 7. 7. 2017. S ohledem na uplynutí této lhůty by případné poučení soudu s výzvou k odstranění vad žaloby bylo již úkonem nadbytečným, neboť k případně dodatečně uplatněným argumentům by soud již nemohl přihlédnout. Nadto sám žalobce uvedl, že žalobu zdůvodní; soud tedy neměl důvod jej vyzývat, aby žalobu doplnil. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítl.

II. Kasační stížnost

[9] Proti usnesení městského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[10] Stěžovatel namítá, že pokud měl soud žalobu za neúplnou, měl vyzvat k jejímu doplnění, neboť ze spisu i napadeného usnesení je zřejmé, že byla podána s dostatečným předstihem. Takový postup by umožnil řádnou ochranu stěžovatelových práv, na rozdíl od postupu, kterým je žaloba po uplynutí lhůty k jejímu podání odmítnuta jako neprojednatelná.

[11] Stěžovatel dále uvádí, že žaloba obsahovala dostatek skutečností, ze kterých lze seznat, co namítal proti rozhodnutí správního orgánu. Šlo o nepřiměřenost ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu (přítomnost dcery a manželky na území ČR a jejich rodinný život). Ačkoliv soud posoudil tuto argumentaci tak, že se vztahuje pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku, čemuž by mohl nasvědčovat i začátek bodu II. žaloby, z petitu je zjevné, že šlo o argumentaci vztahující se k celé žalobě, tedy i o argumentaci proti rozhodnutí ve věci samé.

[12] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 ve spojení s § 106 odst. 4 s. ř. s.), osobou oprávněnou a řádně zastoupenou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Na základě kasační stížnosti přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Soud přitom neshledal vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Podstatné okolnosti celé věci patrné ze soudního spisu popsal soud již výše v části I.

[17] Ve věci je stěžejní posouzení otázky, zda městský soud postupoval správně, pokud nevyzval stěžovatele k doplnění žaloby a po marném uplynutí zákonné lhůty (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[18] Podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „[k]*do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví - li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny*".

[19] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]*ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude - li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví - li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen*".

[20] Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[ž]*aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*". Podle odst. 2 téhož ustanovení „[k] *žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*".

[21] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat *do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*.

[22] Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[ž]*aloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.*".

[23] Řízení před správními soudy je vystaveno na zásadě dispoziční a koncentrační. První reprezentuje východisko, že předmět řízení je v rukou žalobce a soud může věc zpravidla přezkoumat pouze v mezích žalobních bodů. Druhá je projevem principu, že žalobce může své žalobní body uplatňovat pouze v zákonem stanovené lhůtě a k později uplatněným námitkám nelze již zásadně přihlížet.

[24] K formulaci žalobních bodů Nejvyšší správní soud uvedl, že musí obsahovat skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Za žalobní bod je nutné považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, které žalobce považoval

za relevantní k domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. V podrobnostech lze k otázce vymezení žalobního bodu odkázat na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, č. 488/2005 Sb. NSS, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[25] Na tomto místě lze učinit mezitímní závěr, že městský soud dospěl ke správnému závěru, pokud ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal v podané žalobě žádný žalobní bod. Stěžovatel v žalobě neuvedl žádné skutkové ani právní důvody, které by směřovaly proti rozhodnutí žalované. Argumentace stěžovatele, že za žalobní bod bylo nutno považovat zdůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku, není důvodná. Tento závěr vyplývá jednak z textu žaloby, ve které sám stěžovatel uvádí, že zdůvodnění žaloby proti uvedenému rozhodnutí podá po prostudování spisového materiálu a konzultaci, a současně i z jejího členění. Argumentaci nepřiměřeností zásahu do rodinného života stěžovatel vztahoval výlučně k návrhu na přiznání odkladného účinku. V této otázce tedy Nejvyšší správní soud stěžovateli nedává za pravdu.

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda městský soud zvolil správný procesní postup, jestliže bez jakékoli výzvy nechal uplynout lhůtu pro podání žaloby a žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnul.

[27] Pokud žaloba žádné žalobní body neobsahuje, závisí další postup krajského soudu zejména na tom, kolik času ze zákonné lhůty pro podání žaloby zbývá ve chvíli, kdy žalobce u krajského soudu žalobu podá. Je-li stále dostatek času, krajský soud žalobce dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve k jejímu doplnění – citované ustanovení ze svého znění nepřipouští žádnou diskreci. Soud je tedy povinen takovou výzvu učinit; *v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) se tedy musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti* (srov. rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 – 18).

[28] Pouze v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, nemá krajský soud povinnost žalobce vyzývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56). Závěr uvedeného rozhodnutí přitom odpovídá i konstantní rozhodovací praxi správních soudů. V rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, č. 113/2004 Sb. NSS, soud konstatoval, že pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod „[...] *může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn (...). Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu*

s nimiž je tento typ řízení koncipován". V tomto případě soud posuzoval situaci, kdy žalobce podal blanketní žalobu dne 27. 11. 2002, ačkoli lhůta pro podání žaloby skončila dne 28. 11. 2002. Obdobný případ blanketní žaloby, kterou již pro uplynutí koncentrační lhůty nebylo možné doplnit, posoudil Nejvyšší správní soud obdobně i v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48. Z těchto dvou starých rozhodnutí pak vychází i celá řada dalších judikátů zdejšího soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 45; ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Azs 99/2006 - 46; ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 Afs 2/2013 - 46).

[29] Rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 2 As 71/2009 – 78, na který městský soud odkazoval, vycházel ze skutkového stavu, kdy odmítl žalobu bez jakékoli výzvy, protože žalobce v žalobní lhůtě neuvedl žádné žalobní body a žalobu podal k poštovní přepravě v poslední den lhůty pro podání. Nešlo tedy o situaci podobnou nyní souzené věci. Nadto i z tohoto rozsudku vyplývá, že aby krajský soud byl zproštěn povinnosti postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s., musí být kumulativně splněny dvě podmínky (i) žaloba neobsahuje žalobní body a (ii) není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil. Co se týče objektivní možnosti doplnit žalobu, Nejvyšší správní soud již několikrát vyslovil (např. rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 – 18), že není *a priori* vyloučeno, aby výzva zaslaná i poslední den lhůty pro podání žaloby za použití moderních komunikačních prostředků, byla smysluplná a účinná.

[30] S ohledem na zjištěný skutkový stav soud konstatuje, že rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 7. 6. 2017 a stěžovatel podal u městského soudu žalobu dne 9. 6. 2017. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobu podat nejpozději do 7. 7. 2017. Stěžovatel měl tedy po podání žaloby ještě celé čtyři týdny k doplnění žaloby. Tato lhůta je podle Nejvyššího správního soudu dostatečná k doručení výzvy k doplnění žaloby a podání doplnění. Za krátkou lhůtu považoval zdejší soud například lhůtu 4 dnů, z nichž 2 byly dny pracovního klidu, za situace, kdy bylo možné žalobce kontaktovat pouze prostřednictvím poštovní adresy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 - 74). Naopak Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 392/01, nepovažoval za krátkou lhůtu 5 dní, přestože v ní byly zahrnuty 2 dny pracovního klidu, pro vyzvání žalobkyně, která byla zastoupena advokátem. Městský soud měl tedy za této situace stěžovatele k doplnění žaloby vyzvat. To ostatně podporuje i skutečnost, že městský soud v tomto období se stěžovatelem komunikoval – zaslal mu poučení o složení senátu a výzvu k zaplacení soudního poplatku; nic mu nebránilo například společně s posledně jmenovanou výzvou stěžovatele vyzvat též k doplnění žaloby.

[31] Současně je třeba připomenout, že stěžovatel dne 29. 6. 2017 požádal o osvobození od soudních poplatků. V nedávném rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016 – 62, rozšířený senát aproboval takový výklad § 35 odst. 9 s. ř. s., podle nějž se staví běh lhůty pro podání návrhu i v případě, že účastník požádá pouze o osvobození od soudních poplatků, a to i po podání návrhu na zahájení řízení. V souzené věci tedy v období od

29. 6. 2017 do 2. 8. 2017 lhůta pro podání žaloby vůbec neběžela; stěžovatel tak měl možnost (a soud povinnost jej vyzvat) k doplnění žaloby až do 10. 8. 2017.

[32] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017 – 25, byla rozšířenému senátu předložena k posouzení mimo jiné otázka, zda se zásada koncentrace řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s. uplatní i na žaloby, v nichž absentuje jakýkoli žalobní bod. V nyní souzené věci nicméně soud žalobu odmítl, aniž by stěžovatele vůbec vyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žaloby, přičemž, jak bylo výše zmíněno, běžící lhůta pro podání žaloby byla pro uskutečnění takové výzvy a pro její splnění dostatečná. Nejvyšší správní soud připouští, že řešení otázky předložené rozšířenému senátu může mít jistý vliv na právní názor městského soudu. Pokud by totiž rozšířený senát vyslovil závěr, že koncentrace řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s. se u blanketních žalob neuplatní, neobstálo by rozhodnutí městského v žádném ohledu. V nyní souzené věci však musí Nejvyšší správní soud dospět k závěru o nezákonnosti usnesení městského soudu, ať již bude řešení přijaté rozšířeným senátem jakékoli, neboť ať se koncentrace řízení uplatní či nikoli, postupoval městský soud ve stěžovatelově případě v rozporu se svou zákonem stanovenou povinností obsaženou v § 37 odst. 5 s. ř. s. Dle Nejvyššího správního soudu proto není namístě postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a řízení o nyní projednávané kasační stížnosti přerušit, neboť by se tím jen zbytečně oddaloval okamžik, kdy se stěžovatel dočká rozhodnutí ve své věci.

[33] Městský soud svou argumentaci založil též na skutečnosti, že stěžovatel v žalobě uvedl, že ji doplní (resp. že *dodá její zdůvodnění*), a proto jej nemusel k doplnění vyzývat. Dle Nejvyššího správního soudu však tvrzení žalobce, že žalobu doplní, nezbavuje krajský soud jeho povinnosti postupovat dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Z takového tvrzení nelze *a priori* dovozovat, že žalobce ví, že podaná žaloba je neprojednatelná a musí být v určité lhůtě doplněna. V nyní souzené věci ostatně z kasační argumentace plyne, že stěžovatel měl za to, že jeho žaloba žalobní bod obsahuje. Ani tato argumentace tedy nemohla městský soud oprávnit k procesnímu postupu, který ve stěžovatelově věci zvolil.

[34] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že městský soud postupoval v rozporu s § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť stěžovatele nevyzval k doplnění žaloby. Pochybení krajských soudů, které rozhodly dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. o odmítnutí nedoplněných žalob po marném uplynutí zákonné lhůty pro vymezení žalobních bodů, ačkoli dle § 37 odst. 5 s. ř. s. nevyzvaly žalobce k jejich doplnění, přestože tak za daných okolností učinit měly, dosahuje takového stupně závažnosti, že Nejvyšší správní soud již v minulosti taková rozhodnutí rušil (srov. rozsudky ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 101/2005 – 35, ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 Azs 144/2006 – 48, ze dne 11. 6. 2007, č. j. 4 Azs 216/2006 - 35). Jelikož soud neshledal důvod, proč by se měl odchýlit od své dosavadní praxe, postupuje stejně i v tomto případě.

[35] V dalším řízení bude na městském soudu, aby zajistil stěžovateli v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny právo na přístup k soudu dodatečnou výzvou k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající časovému

prostoru, který by stěžovatel měl pro doplnění žaloby k dispozici, pokud by je soud vyzval k doplnění žaloby po jejím podání. V této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Pokud již městský soud vrátil stěžovateli zaplacený soudní poplatek (výrok III. usnesení), bude na místě, aby stěžovatele vyzval opětovně k jeho úhradě.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil napadené usnesení městskému soudu a přikázal mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), ve kterém bude soud vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[37] O nákladech řízení před Nejvyšší správním soudem rozhodne v dalším řízení městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu